

Seinasti gesturin tómir sítt glas Skjótt fær tann unga barrgentan frá Tungur hann fer út í kuldan Ígjøgnum ein steindeyðan bý

Steintór Rasmussen, »Kærleikans Vallaraheim«

skemtararnir bara hoyrdu saman, og møttu fólk einum teirra á gøtuni, so var spurningur: „Ná, hvor er de to andre“.

Tað er eitt sindur av tí yvir teimum trimum frændunum Steintór, Eyðun og Rana. Teir hava gjørt so nógvir tónleik saman, at teir kunnu ikki rættiliga skiljast at, sjálv um bæði Eyðun Nolsø og Steintór Rasmussen hava gjørt solofløgur.

Og stóðan er uppløgd til at fáa kaffi skeivt í hálsin, tá „de to andre“. Eyðun og Rani, alt í einum koma brestandi inn í stovuna. Tað kundi akkurát tað sama verið ein scena frá einum amerikansum sjónvarpsfilmi, men við hvørt yvirgongur veruleikin hugflogið, eisini søtar amerikanskar filmar.

– Vit seta okkum í køkin og telva til tit eru lidnir, sigur Rani. Tíðin veður stillað og fólkið sett.

Og so er tað upplagt at fáa at vita, hví nýggja fløgan hjá Steintór er Millum Frændur og ikki Frændur.

– Frændur er nógv eitt kompromis. Sjálv um eg og Rani og Eyðun eru bestu vinir, er tað tungt at seta Frændur í gongd. Vit skulu verða samdir um hvat vit vilja, og hugsa tær, triggir persónar við hvør sínum vilja, triggir stjórar í somu fyriføku.

– Frændur er okkara hjartabarn, og tað skal forkelast á ein serliga hátt, meðan Millum Frændur er meira mitt egna projekt. Fólk vænta sær annað frá eini Frændur-fløgu enn eini frá Millum Frændur, sum er nógv meira opin. Men at bæði Eyðun og Rani hava

bakkað upp og eru við á nýggju fløguni er gott fyri samstarvið framvegið, og eg kann svara fyri meg: Vit hava ikki gjørt okkara seinastu Frændur-fløgu.

Frá tí stóra til tað smáa

Nýggja fløgan við Millum Frændur, Kærleikans Vallaraheim, er partvis ein ferð gjøgnum gerandislív og gerandishendingar. Burtur eru 80'ara sangirnir um krigg og frið, og nú eru tað hendingar í kioskini og á kærleikans vallaraheimi, sum sungid verður um.

»Í kioskini á keini tú bløð og tubbak fært, har hitti eg ein gamlan vin, hann livir lívið hart. Hann slóð meg dygt á herðarnar og beyð mær eina bjór. Um alt og einki tosaði, meðan fólk tað kom og fór,« syngur Steintór á tí frálíka í kioskini.

Og tað eru líknandi stóður, sum ganga aftur fleiri av hinum sangnum á fløguni. Tær smáu hendingarnar í gerandisdegnum, sum ein og hvør kann kenna aftur í, og sum kunnu ofta siga meira enn tey orðini um tey stóru evnini.

– Eg havi á hesi fløguni roynt at lúka allar klichéirnar burtur, tí at skriva um sólina, stjørnurnar, mánan og tann æviga kærleikan – allar tær stóru myndirnar – er ikki so spennandi longur, tí tað er so ofta brúkt og sigur í grundini so lítið.

10 sangir eru á fløguni, og teir spenna frá umsettum sangum sum Ríða ranka og Mona til hugtakandi lög og yrkingar sum Málningur Yrkjarans og Kanst tú siga farvæl.

Og onkrastaðni mitt í øll-

um gerandislívinum finst ein eygleiðandi Steintór Rasmussen, sum dugir at seta orðini saman og skapa stemmingarnar, sum kunnu upplivast, tá tú hyggur út yvir fjørðin ella tekur tær ein frídag.

Gott at flyta heim

Tað eru nú trý ár síðani, at Steintór Rasmussen flutti heim aftur til Klaksvíkar. Frammanundan var hann í Danmark og læs til lærara, og hann arbeiddi eisini sum lærari, áðrenn hann kom heim á summri í 1995.

Og hann er glaður um at verða heima aftur.

– Tað var nógv betri at flyta heim, enn eg hevði torað at trúð uppá. Nú eru bæði

eg og konan úr Klaksvík, og tí kenna vit eina rúgvu av fólki her. Og tað er gott at hava familjuna rúndan um teg, at brúka móðurmálið í gerandisdegnum og at vita, at tað er brúk fyri einum, sigur Steintór.

– Tað er gott at læra onnur fólkasløg at kenna, uppliva aðra tankagongd, og øðrvísi moral, men verulig lívsvirði kunnu ikki metast í býligum appelsinum og úrvalinum av tilboðsvini.

Síðani Steintór Rasmussen kom aftur til Klaksvík, hevur hann verið við til at seta meira ferð á mentanar- og tónleikalívið í býnum. Hann var ein av høvuðsmonnunum aftanfyrir nýggja mentanarhúsið og biografín

Atlantis, og fløgan hjá honum er upptikin og ljóðblandað í nýggjum studio í Klaksvík, sum Steintór sjálvur hevur tikið stig til.

– Tað eru nógvir fyrimunir í at verða á heimavølli og taka eina fløgu upp. At syngja og spæla, tá tú ert væl fyrri, og sleppa heim aftur um kvöldið. Og uppá longri sikt ivist eg ikki í, at eitt studio á staðnum kemur at hava týðning, heldur Steintór Rasmussen.

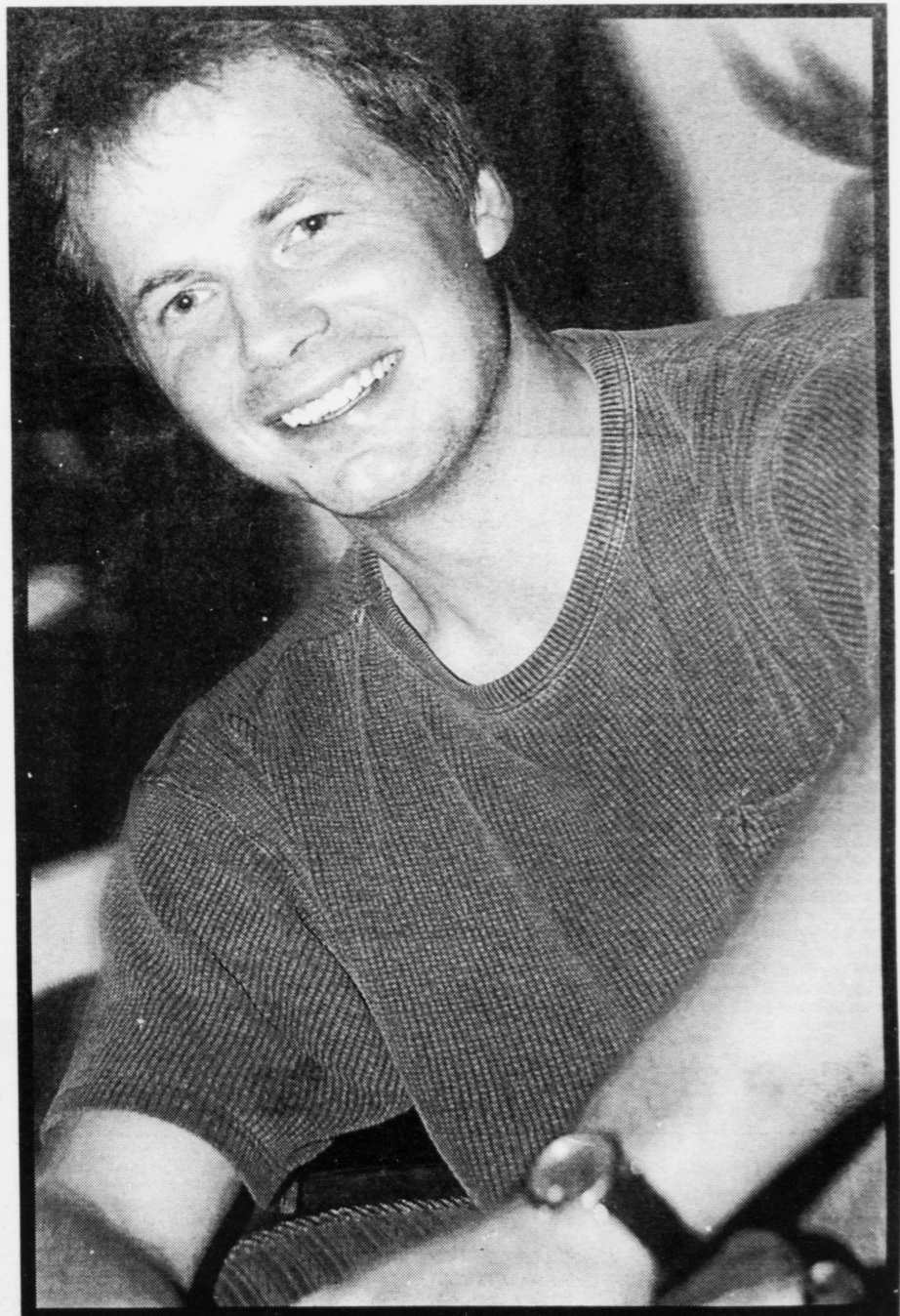
Sjálvur dugir hann eisini at síggja møguleika í at gera eina nýggja Frændur fløgu í Klaksvík, men hann heldur, at tað serliga verða teir ungu, teir sum spæla nógv og vilja nakað, sum kunnu fáa nógv burtur úr einum

studio á staðnum. Tað snýr seg eisini um at skapa møguleikar, sum aðrir ikki hava havt, til teir tónleikarar, sum í dag eru í býnum.

Í køkinum telva Rani og Eyðun við ferð, báðir fyrrverandi føroyameistarar í talvi, men tá teir aftur koma í stovuna, er tað skjótt tónleikurin, sum fær sítt sjálvsagda pláss. Rani setist við gittar, Steintór við klaveri og Eyðun hevur eina líta trummu frammanfyri sær.

Sangurin er á enskum, men eygnabráið føroyskt.

Orð og myndir:
Eyðun Klakkstein

Tú hevur hugt út yvir fjørðin
Og longest at sloppið vekk
Langt langt vekk frá hesum
myrka tunga staði

Steintór Rasmussen, »Kanst tú siga farvæl«

Tað er gott at læra onnur fólkasløg at kenna. Uppliva aðra tankagongd og øðrvísi moral. Men veruligir lívsvirði kunnu ikki metast í býligum appelsinum og úrvalinum av tilboðsvini, heldur Steintór Rasmussen